

nelagtig Opfattelse i Henseende til det Constitutionelle, og jeg skal bringe dette i Erindring i Anledning af det Argument, som den meget ærede Landsthingsmand anførte: Hvis ogsaa der findes et Overflud, hvis ogsaa den Deel, som de enkelte Landsdele have tilfaldt til Fællesudgifterne i det enkelte Aar, overstige Udgifterne, hvad Fare eller hvad Ulykke er derved? Ja, han kaldte det endog en „lykkelig Ulykke“ og sagde, at Forskjellen vilde kun være en Overførelse fra et Blad til et andet. Ja, dersom der ikke var Spørgsmaal om Andet i constitutionel Henseende, saa kunde maaffee den meget ærede Landsthingsmand have Ret; men jeg troer, at vi ere skredne saa vidt frem i vore constitutionelle Anskuelse, at vi hellere vilde have, at det staaer paa det Blad, for hvilket den Mand, der lader det indskrive, er ansvarlig for Rigsdagen. Den meget ærede Landsthingsmand udbævede udtrykkeligt, da han tog Ordet, at han talte her som Landsthingsmand, ikke som Fælles-Finantsminister. Forskjellen fremtræder just derved, om Summen staaer opført paa det ene Blad eller paa det andet. Naar den staaer opført paa det ene Blad, da er den ærede Landsthingsmand ansvarlig, men ikke for Rigsdagen; staaer den paa det andet Sted, da har en anden Mand Ansvaret derfor, og det vil dog den ærede Landsthingsmand vel ikke nægte, at enhver Forsamling, som sætter Pris paa det constitutionelle Ansvar, har helst at gjøre med den Mand, som skal fremtræde og forsvare sine Handlinger for det. Jeg skal her ikke gaae ind paa Rigsraadet's Sammensætning eller paa, hvorvidt der finder den Ansvarlighed Sted af Ministrene for Rigsraadet, som der finder Sted ligeoverfor Rigsdagen; men jeg skal kun bringe i Erindring, at det vil neppe blive paastaet, at Ministeransvarligheden er tilstede i saa høi Grad for Rigsraadet som for Rigsdagen. Den meget ærede Landsthingsmand gjorde ogsaa opmærksom paa, at Rigsraadet allerede har viist, at det tager meget nøie Hensyn til den tilstedeværende Kassebeholdning, at det trækker betydelige Beløb paa Kassebeholdningen, saa at man ikke behøver at frygte for, at det ikke skulde tage Hensyn dertil og indrette det saaledes, at Tilfuddene fra Landsdelene bleve større end

nødvendigt. Ja, men det er just deri, at jeg seer Faren. Den meget ærede Landsthingsmand har ikke gjort opmærksom paa, at, just fordi Rigsraadet ikke vil paalægge Landsdelene større Tilfud end nødvendigt, tager det sin Tilflugt til Kassebeholdningen; men, dersom Kassebeholdningen ikke var tilstede, er det dog vel et Spørgsmaal, om der ikke vilde sig en større Sparommelighed i Tidens Løb, end der ellers vil være; naar Rigsraadet i Tidens Løb har den fulde Beholdning at disponere over, er det maaffee mindre tilbøieligt til at gaae ind paa og at fremvinge Besparelser, end det vilde være, dersom det ikke kunde gjøre Udveie til Udgifterne uden ved at forhøje Tilfuddene fra de forskellige Landsdele. Det er den finantstille Betragtning, som jeg anseer for at være af Bigtighed; det er just det, at Rigsraadet kan disponere over den Kassebeholdning, som er tilstede som Fællesbeholdning — ikke som Totalkassebeholdning, men som Fællesbeholdning, der for mig har den Betydning, at jeg troer, at det ikke gaaer an at sige, at det er ligegyldigt, enten man opfører Aarets Overflud paa det ene Blad eller paa det andet. Ret, lad Rigsdagen beholde Dispositionen over de Penge midler, som ere tilstede; det troer jeg er bedre for Kongeriget, end dersom Rigsraadet har Dispositionsretten over dem. De Betragtninger, som den meget ærede Landsthingsmand anstillede om Indtægt og Udgift, skal jeg ikke videre gaae ind paa; det er af de Betragtninger, som jeg troer fra den meget ærede Landsthingsmands Side have meget mindre Betydning end fra nogen Anden; thi det er bekendt nok, med hvilken Skarphed han opfatter Posteringer, med hvilken Skarphed han veed at gennemføre de rigtige Posteringer. Forsaa vidt altsaa der endnu finde urigtige Posteringer Sted, da troer jeg nok, at den meget ærede Landsthingsmand vil vide at skaffe dem tilstede. Det er altsaa Resultatet af det, som jeg har tilladt mig at anføre, at det kommer ikke an paa Hensigtsmæssigheden af Ordningen, førend det er afgjort, om den Fortolkning, som er fremsat, er bleven erkjendt fra de forskellige Sider, som have Ret til dertil at give Samtykke. Det er med Hensyn dertil, at jeg